

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Quàm prodigiosè fama castitatis in Britio Episcopo sit defensa?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Psal. 39. 51

accularis, si non habes defendentem, *Revela Domino viam tuam, & spera in eo: & ipse faciet, & educet, quasi lumen in tenebris tuam, & iudicium tuum, quod sustines, in manus suas, quo te exercet, tamquam meridiem.*

IV.

Syr. 1. Febr.

Quod in exemplis libet ostendere. Nam varijs prodigijs innocentes divina providentia de infamia in honorem restituit. Grandis est, apud honestatis amatores, nota, quæ fornicatione contrahitur. Ea Brooni aspersa, à S. Brigida Scotica Virgine, per signum crucis absterfa est. Broonem Episcopum S. Patricij discipulum impudens mulier infamauerat, quasi ab eo prægnans facta esset; sed à Brigida accersita, & admonita, quod non certaretur de oleastro, cum verum dicere non vellet, Brigida signum crucis ori eius impressit. Illico igitur impuræ femine mendax lingua, & pertinax caput grandi tumore inflatum prodidit se calumnie reum. Neque suffecit hoc miraculum. Nam & infantis lin-

Num. 22. 28.

guam Brigida cruce signavit, itaque eum compellavit: *Dic nobis, infantule, quis tuus pater est? Stupenda res, aperit os infantis, qui quondam Balaam asina loquendi præstitit facultatem: aitq; parvulus: Nequaquam Episcopus Broon, sed de formis, & vilis ille homuncio, qui in populo extremo sedet loco, parens meus est.* Infante audito, omnes Deum, Dei que seruum laudârunt; calumniatrix autem, & libidinis, & infamationis poenitens in lachrymas erupit, & quod iniquè vulgauerat, iuste retractavit. Poterat hæc dici heteromolia causa, ab altera enim dumtaxat parte calumniante agi videbatur, Broone se ipsum non defendente. Nunc videamus etiam quam prodigiosè alius Episcopus castimonie sue famam defensarit.

V.

S. Gregorius
Turon. lib. 2.
Hist. Franc.
cap. 2

Britius Episcopus Turonensis, trigesimo iam tertio anno, magnâ sanctitatis famâ, præerat Ecclesie sue, cum repente laus omnis, arte stygis, in infamiam mutata est. Lortrix enim, ad quâ cubicularij illius vestes lineas abluendas deferre solebant, veterum ferre coepit, ac ne hydrops esse putaretur, puerum edidit. Ut ergo pronum est ad suspensiones vulgus, illico Præsulem criminis eius reum proclamavit, itaq; vehementer exarsit, ut eum vellet lapidare. Dicebant enim ad vnum omnes: *Satis diu pietatis mantelo luxuriam tuam celavisti: non vult nos Deus diutius decipi, atque impuras manus tuas osculis nostris honorari.* Negavit Episcopus

pus id à se facinus admissum; eamq; populus ea negatione contentus non esset, dictitans, nihil assuetius esse reis, quàm ut scelera sua inficiando tegant, *Adferte*, inquit Britius, *infantem ad me*. Itur, adfertur triginta dierum infans: eo apportato, *Adiuro te*, ait, *per Iesum Christum Filium Dei omnipotentis, ut si ego te generavi, coram cunctis edicas*. Stupenda res, ex ore infantium prodit testimonium innocentis. Itaque vix menssem nata proles, disfertè fari cœpit, dixitq;: *Non es tu pater meus*. Ibi suspitione temeraria in admirationem versa, Episcopum præsentem anxie rogarunt, ut etiam, quisquam eius infantis esset pater, sciscitaretur. Tum ille censens curiositatem miraculo indignam, *Non est hoc meum*, inquit, *quod ad me pertinet, sollicitus sum. Vobis si aliquid superpetit, per vos quarite*. O quàm mutabile est vulgo ingenium? quia curiosus S. vir noluit reum prodere prodigiosa infantis responsione, mox admiratione in indignationem versa, id quod contigerat, magicis artibus aiebat populus contigisse. Itaque impetu facto, manus in eum iniiciebant, eumq; trahentes clamabant: *Non diutius nobis falso pastoris nomine dominaberis*: Ille igitur, ut innocentia suæ miraculoso testimonio calumniam patefaceret, vestis suæ sinu ardentes prunas excepit, & comitante toto populo, eas illæsis vestibus usque ad sepulchrum S. Martini pertulit; quas postquam inibi effudit, addito illo epiphonemate: *Sicut istud vestimentum ab his ignibus videtur illa sum, ita & corpus meum à mulieris coitu est impollutum*. Igitur, ne, quando innocentes sinistra fama contaminantur, maneant indefensi, Deus linguas infantium facit disertas; & vel ignibus illustrat Sanctorum suorum castitatem; quemadmodum olim calefactam Nessi sanguine vestem, venenumque æstû excitatum adhibuit in poenam impuritatis. Sed apud primos Christianos vstatissimum fuit, ut ignium lustratione crimina diluerentur.

Certè apud Francos sæculo post Christum octavo, in more erat, ut innocentiam suam testaturi, ferrum candens manibus gestarent. Quòd si non ladebantur, testimonium erat innocentia. Sin verò ladebantur, signum erat, quòd rei essent. Solebat autem ferrum candens sic consecrari: *Deus index iustus, qui autor es pacis, & indicas equitatem, te suppliciter rogamus, ut hoc ferrum ordinatum ad iustam examinationem*

VI.

Auentius
lib. 4. Anna-
liū Boiorum.

nem